

Pasvalio Mariaus Katiliškio viešosios bibliotekos konkursui

Laura Bizimavičiūtė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos 2a kl. mokinė

Miniatiūros

Kas gali žinoti?

Kas gali žinoti, kiek ilgai mes mylėsime gyvenimą? Kas gali žinoti, kaip mums gyventi? Kaip pasinaudoti akimirkomis trumpomis? Jos per trumpo, kad spėtume džiaugtis, bet būtinos. Kas gali žinoti, kaip reikia mylėti? Meilė – amžinas žodis, vartojamas suaugusiųjų ir vaikų. Juk kartais ištariam žodžius: „Aš tave myliu“. O kas gali žinoti, kiek ilgai mylėsi?

Nežinau...

Nežinau... ką reiškia „nežinau“? Gal tai praraja, gal – rojus? Nežinau... kaip lengva ištarti tą žodį, net labai lengva. O kodėl mes jį vartojame? Nenorime mąstyti, nenorime atsakyti į mums užduodamus klausimus? Nežinau... – kaip išsilaisvinimas, kartu ir neviltis. Nežinau... tai nereikšmingas žodis mūsų mintyse...

Saulė

Uždengti saulę beprasmiška, nes jos spinduliai vis tiek prasiskverbs pro tamsius debesis. Neverta stengtis užgniaužti jausmus, nes jie vis tiek išsilies. Pratrūks skaisti saulė, savo šiluma ištirpins lietaus kaupiamą lietų. Šviesa suteikia malonumą ir jausmą, pasijusti mylimam saulės spindulių.

Siaučiantis vėjas

Siaučiantis vėjas už lango šnabžda žodžius: „Neliūdek, neverta kankintis, džiaukis tuo, kuo esi“. Vėjo šnabždomi žodžiai sunkiai suprantami, bet reikšmingi. Siaučiantis vėjas tik atrodo baugus, jis ramiantis. Švilpimas kaip žodžiai, kuriuos gali įsivaizduoti. Švilpimas gali būti erzinantis, kad nukreiptim mintis. Vėjas visada bus reikalingas...

Tikėjau...

Nebuvo gražiausių gėlių, nebuvo gražiausių vaizdų, nebuvo tavęs kartu. Neprašiau žvaigždžių, neprašiau dangaus, neprašiau tavęs pasaulio. Tikėjau upelio skaidrumu, tikejau saulės skaistumu, tikėjau tavo nuoširdumu. Nebuvo, neprašiau, tikėjau, veiksmas po veiksmo, kas man buvo svarbu. Tikėjimas nuoširdumu svarbiausia, kad liktume draugai. Norėčiau kažko daugiau, bet deja...

Draugai

Mėnulio šviesa tau rodo kelia, kuriuo tau žengti sunku. Mėnulio draugės žvaigždės, o tau žvaigždės tik buvę draugai. Švieselės danguje mirga mirg, bet širdelėj – tik skausmu. Žvaigždės krenta kartu su draugais, žvaigždės atsiranda naujai, bet draugai nenukrenta iš dangaus. Mėnulio draugės – gražiau nei aplink mus nepatikimi draugai.

Pavasaris

Nors pavasaris bunda, širdyje nesijaučia. Atrodo, gera oras turėtų palengvinti mintis – jos dar sunkėja. Žolytės daigeliai simbolizuotų naują kelią, bet jo nenoriu matyti. Sprogstantys medžių pumpurai – naujos jėgos, bet lietaus lašai ankstyvą pavasarį slegianti našta...

Deganti žvakė

Degančios žvakės liepsna – tai tavo meilės ugnelė širdyje. Degančios žvakės liepsna - tai šviesa, kad regėtum, kas aplink. Degančios žvakės liepsna gali reikšti mūsų baigtį, bet tikiu, kad dar ilgai gyvensime. degančios žvakės liepsnoje regiu ilgesį, kuris man artimas. Norečiau užgesinti degančios žvakės liepsną, bet niekada nedrįsčiau griauti meilės tyros...

Atverti paprastas duris lengva: įkiši raktą į spyną, pasuki, pastumi, o tu jau viduje. Kaip man pasibelsti į tavo duris? Aš bijau likti neįsileista, likti už durų neatvertų. Ten raktas nepadės, reikės kažko tyro ir meilaus. Šios durys man svarbios, nes nuo to priklauso ateitis mana. Tu gali manęs neįsileisti, aš suprasiu. Juk tai tavo durys. Nesiveržiu ten, kur manęs nelaukia, noriu būti mylima...

Žinai, kur svajonės gyvena? Aš nežinau, norėčiau, kad parodytum. Kaip sukurti man savąją svajonę? Sakai, tai lengva? Netikiu, svajoti nėra lengva, kas mano svajonę padės išpildyti? Tu ja pasirūpinsi? O kas tu? Svajonių angelas? Tikiu ir patikiu tau svają savą, kuri man brangi.